

SOLUL PĂCEI

FOAIE RELIGIOASĂ

18

ABONAMENTUL :

PE UN AN	2-50 Mleri
PE JUMĂTATE AN	1.30
PENTRU STRĂINĂTATE PE AN	3- cor.

APARE :

ÎN FIECARE LUNĂ ODATĂ. ABONAMENTUL SĂ SE TRIM
LA WELKER JÓZSEF, BUDAPESTA, VII., HÁRSFA-U. 33
TOATE SCRIERILE LA V. BERBE CAR, KÖRÖS-BÖKRENY

„IMPĂCAȚI-VĂ CU DUMNEZEU“ — VĂ ROAGĂ SOLII LUI CHRISTOS. (II. COR. 5, 20.)

Rugăciunile sfinților.

Apoc. 5, 8; 8, 3, 4.)

Războiul cel de mult temut, mare a izbucnit cum o știm cu doi ani înainte de asta. În țara întreagă au fost și sunt toate în mișcare și așteptarea lucrurilor, cari au fost până acum și mai au să urmeze. Însufleteiri celei mare, spontană a poporului nostru a urmat o seniositate lină și deamnă, care aceea, ce acum stă în joc, cuprinde cu bărbăție, curaj și scop știut în ochi. În toate părțile am văzut și vedem ostași, cari nu numai în sute de mii, ci în milioane prezentându-se. Acuși văzurăm la ostul și nordul și sudul patriei câmpii sângeroase de luptă, livezi călcate, căși sparte și sate arzânde și ah — mii de soldați răniți și muribunzi. Uri-ciunea pustirei, spaima cea înfricoșată a războiului, e aici. Noi tot am căpătat destul de văzut și — ciue știe cât vom mai vedea, doară și ruși, sirbi, italieni. Că oare numai ca prinși sau și ca biruitori? Aceea stă la D-zeu!

Aici e de lipsă, ca să privim în sus și să ne rugăm cu Ps. 121.: „Arădic ochii mei spre munți, dela cari îmi vine ajutorul...“ Noi privim plini de așteptare la regele nostru rugător, care-i un rege iubitor de pace. Dară el însăși a îndrumat la Regele, Domnul, cerului și a strigat către poporul său: „Rugați-vă, rugați-vă, rugați-vă!“

Dacă noi privim în sus rugându-ne și crezând, atunci o pățim ca Ioan, care spune repetând: „Și eu văzu, și iacă...“ El vede tronul lui Dumnezeu și în mijlocul tronului un Miel, ca junghiat. Acesta-i Iisus cel crucificat, înviat și înălțat, Mântuitorul, Ajutătorul și Salvatorul nostru. Înaintea lui cad cei 24 de bătrini, cari stau ca reprezentanții credincioșilor noului și vechiului așezământ înaintea tronului. „Fiecare avea câte o harfă și câte o cupă de aur pline de tămâă, care sunt rugăciunile sfinților.“ Aceasta-i foarte important și decizător pentru războiu!

Bătăile, cari vor fi acuma bătute de armata noastră mare, să decid înaintea tronului lui Dumnezeu. Biruințele, cari acuma să câștigă de armata noastră curajoasă și de mica, dară exemplara noastră flottă, trebuie să vină din sanctuarul cerului. La aceasta sunt rugăciunile sfinților colaboratoare, normative, decisive. E aceasta în fapt așa? E aceasta un fapt, cu care ni ertat a socoti? Da, de sigur, de tot sigur! Dară oare nu-i o încumătare și sumeție, a voi să hotărîm lui D-zeu și a înfriuri cărmuirea și lucrarea lui.

Nu, El o vrea așa. Părintele din cer, care face pre fiii săi pe pământ ca moștenitorii lui Dumnezeu și împreună moștenitori ai lui Christos, care a chiămat pre poporul său la domnire și împreună stăpânitori, acela

dă oamenilor privilegiu pleneputenți mari pe aceasta lume. Iubirea lor, predarea lor, interesul lor și zelul lor să se dovedească spre onoarea lui Dumnezeu și spre binele oamenilor. Aceasta să întâmplă mai ales în rugăciunea credincioasă, căreia i-a dăruit Domnul așa mari făgăduinți.

Care iniuriere și valoare au rugăciunile sfinților și în războiu, aceea ne arată pilda lui Moisi în lupta lui Israil cu Amalekiții. (II. Moisi 17, 8—16.)

Moisi era sângur ca rugător, mai în urmă sprijinit de Aaron și Hur. Patria noastră are mulți rugători credincioși. Numai Baptistii pot prezenta o armată de vr'o 20,000 de preoți cari cunosc calea cea nouă, vie spre sancționarul lui Dumnezeu și prin sângele lui Isus au drept a păși la tronul charului. (Ebr. 4, 16; 10, 19—26.) Noi suntem după I. Petru 2, 5. 9. „o preoțime sfântă“, care e spălată de păcate prin sângele lui Isus și „facuți regi și preoți Dumnezeului și Părintele nostru“. (Apoc. 1, 6; 5, 10.) „Și ei vor domni pe pământ“ declară cuvântul cel sfânt alui Dumnezeu. Aceea pe deplin se va împlini în împărăția de o mie de ani și pe pământul cel nou. Aceasta înse acuma deja are valoare în acela grad și măsură, în cât noi punem rugăciunile noastre în cumpăna lui D-zeu spre mântuirea și binele poporului nostru. Rămâne deci adevăr:

„Fiii lui Dumnezeu sunt stalpi;
Pe cari lumea-încă mai stă;
Să ne rugăm deci, spălați fiind
Prin sfânt sânge, la tronul său!“

Cum stătu Avraam înaintea lui Dumnezeu, când voia El să nimicească Sodoma, așa să pășim noi înaintea lui Dumnezeu în rugăciune. Prezum Dumnezeu ar fi cruțat acela loc păcătos pentru zece drepti, așa va fi Dumnezeu pentru cei credincioși, cari încă cu miile să numără, încă odată milostiv poporului și patriei noastre. Dară noi să stăm înaintea lui Dumnezeu ca preoți, ca rugători sfinți.

„Fiii Domnului, voi preoți, v'adunați,
Rădicând mâni, sfințe către cer strigați...!“

(Sfârșitul urmează.)

Piericolul conformării cu lumea.

Continuare.

De H. Meyer.

Aici sunt așa unii, acelora nu causează răul, care să întâmplă, — numai dacă nu-i contra lor și nu spre paguba lor, *nici o durere*; și dacă să întâmplă ceva bun, numai dacă nu să face spre binele lor, *nu le face bucurie*! Când să întâmplă cazuri păcătoase și oameni să ruinează, sunt ei numai pentru aceea aici ca să trimbițeze, altora spre durere și pagubă. A rădica pe cel căzut, dacă nu o pretinde propriul lor interes, *pentru aceea ei nu sunt aici*! A auzi vorbiri rele după alții și a le lăți cu sirguintă, sunt ei totdeauna gata, de-i aceea adevăr ori nu. Cu cât mai rea este vorbirea despre alții, din cât mai mare ură iasă și cu cât mai mult poartă sigilul minciunei, cu cât mai multă pagubă va face, cu cât mai mult este despre așa unii, pe acăr omenie zace tot binele comunității și a sufletelor singulare, cu atât mai zeloși sunt ei în ostenele lor a lăți mai departe. Pasiunea lor cea mai rea și stricăcioasă este pasiunea clevetirei. Cu cât mai uricios, murdar, mai vrednic de dispreț și mai stricăcios este materialul de clevetit, cu atât mai bine îl pot ei folosi. Acela a-l căuta, a-l afla și a-l inventa, dovedesc ei cea mai mare invențiozitate, deprindere și sirguintă. Afacerea lor mai bine umbăitoare; adevă principală este: a murdari, a presupune și a calumnia, mai ales pre aceia, pe acăr omenie și caracter nepătat înaintea altora și mai mult zace. Pe cum sunt ei de foarte inventatori a găsi tot mai nou material de clevetit, așa nu mai puțin în darea lui mai departe. Trebuie să fie cineva foarte curat în ființa și caracterul său, dacă lor nu le-ar reuși a aduce din murdăria lor în inima și memoria lui. Vai înse acelora, cari nu sunt pe deplin curățiți și sfințiți, încă neînțemiată în credința adevărului și nu știu, ce fel de oameni răi și stricăcioși și infami sunt și acolo, unde de sigur nu

ar trebui să se aște. Vai celor începători și slabi în credință și în pietate, și mai ales sufletelor tinăre, cari cad în mânele lor! Nu-i de lipsă ca despre fiecare, care a ajuns în atindere cu ei, a istorisi aceasta deosebit: Mergerea lor îndărăpt și surparea vieței lor spirituală, aplecarea lor, a face tot acele lucruri rele și sămânța cea rea, ce ajunge în inima lor a o duce mai departe, poziția lor schimbată către comunitate, predicători și membri cei credincioși și mai serioși, o descopere prea bine și prea iute. Paguba care o luară ei e prea mare, decât că ar putea rămănea ascunsă! Mai în tot cazul, când suflete tinere, încă neintemeiate merseră napoi, își avea cauza în atinderea cu acești oameni răi. De regulă și mai adeseori este atinderea cu cei răniți de păcate, cei ce merg îndărăpt, nu de tot adevărați, nu de tot sinceri și așa unii, cari au fost mai de multe ori îndemnați, dară înzădar, sau ce stau înaintea eschiderei. Aceștia își caută la ei dreptul lor și îl și găsesc, și astfel sunt conduși de ei în stricăciunea deplină. De sunt în comunitate membri răniți de păcat, periclități, căzuți, necredincioși, rătăcinci, mincinoși, certăreți, sau oarecum nesinceri, neadevărați și-i cautăm — aici, la acești profesioniști de calumnii, la cei de potrivă lor să pot găsi. Sau, de vrem să știm și să căpătăm siguranță despre aceea, că oare sunt așa membri în mijlocul nostru, — dacă da, atunci îi vom găsi aici: Ei să cunoască unul pre altul și atrag unul pre altul. Cel mai dureros este, că unde a intrat otrava cea ucizătoare a vorbirei de rău, a calumnii și clevetirei odată în inima unui om, foarte rar, mai nici când nu reușește, a o îndepărta iarăși pe deplin de acolo. Noi întrebăm: Avem-o noi la așa oameni infami, cari fac așa fapte rele, și așa pagubă nenumită în fapt cu creștini, creștini conformați lumei de lucru? Sau unde să-i socotim noi? — Cu durere am vorbit noi despre pășanii de mult făcute, și lângă aceea stă tare, că este o mare parte a oamenilor nepocăiți lumesti, cari nici odată n'au stat

atât de adânc și nici odată nu s'au purtat atât de urit, fals și josnic ca aceștia. Pentru aceea, de au fost ei vr'odată pocăiți în fapt, atunci ei dovedese, că cu așa unii la urmă mai rău poate deveni, decât era mai înainte. Că creștinii pot deveni conformați lumei și că sunt foarte mulți creștini conformați lumei, și comunități creștine conformate lumei, și o creștinătate pe deplin conformată lumei, tot omul, care are ochi de văzut, trebuie să vază. Piericolul a deveni conform lumei e în fapt foarte mare, și el este cu atât mai mare, întrucât mulți să numără către creștini, care nu sunt creștini adevărați, și mulți sunt creștini, dară numai creștini bucățiți: Ei au rezervat, pe lângă aceea, ce au primit din mântuirea în Christos, încă multe din substanțele lumei, doară fără ca să știe bine despre aceea. Și așa sunt mulți, cari însăși să numără către creștini și în comun încă sunt numărați între aceia, încă nici nu s'au făcut în fapt cunoscuți cu adevărata substanță a creștinizmului, și cu forma sa adevărată. Ei dară și încep foarte ușor a se conforma din nou lumei, fără a cunoaște aceea, și fără a o crede. Dară ei nici nu îndrăznesc a spune, că creștini adevărați și cu deplină valoare nu s'ar putea conforma lumei. Ei pot la început numai pe neobservate merge înapoi. Iar dacă s'a început odată cea mai mică măsură a conformării la ei, atunci poate deveni aceea aceluși, și cu mult mai ușor crescând, și apoi tot mai repede și tot mai tare propăși, și în sfârșit deplină fi. Iar de este piericolul conformării cu lumea este creștinul cel ce stă în preț deplin, cu cât mai mult pentru acela mărturisitor, care din substanța lumei mai are multe pe sine și căruia din substanța și cugetarea lui Christos așa mult îi lipsește. (Sfârșitul urmează.)

„Cel ce zice că este în lumină și urăște pre fratele său, este în întunec până acum. Cel ce iubeste pre fratele său rămăne în lumină, și într'insul nu este smintire.“ (I. Ioan 2, 9. 10.)

PENTRU COPIII NOSTRI.

Colectat de B—r.

Iubirea lui Dumnezeu.

Cu câteva zile mai înainte întimpinai o fetiță mică cu ochii albaștri. După ce am vorbit despre mai multe lucruri, întrebai de ea: „Iubești pre Domnul Iisus?”

„Oh,” zise ea, „ași dori să-l iubesc pre El și mă și silesc la aceasta, dară totuși îmi pică așa de greu.”

Eu întrebai: „Și la aceea te siliești, ca să iubești pre părinții tăi?”

„Oh nu,” răspuse ea, „pre aceea îi iubesc foarte, într'aceea nu am ce mă osteni.”

„Dapoi ce-i cauza la aceea?”

„Hei,” zise ea, „dapoi că și ei mă iubesc pre mine și m'au iubit și atunci deja, când eram de tot mică și eu nu-i știam iubi încă.”

Așa-i aceasta și cu Domnul Iisus. El încă cu mult mai bine te iubeste pre tine, ca părinții tăi și te-a iubit deja, când tu nici nu puteai gândi la El. Încearcă-o odată și spune tot mereu în tine: „Iisus mă iubeste pre mine,” atunci nu preste mult vei putea spune: „Eu iubesc pre Iisus,” pentru aceea îl iubim, că El ne-a iubit mai înainte.

Adorarea elefantului alb.

Pe covorul cel scump persian stătea un elefant mare galbinu-brun. Dinții lui cei lungi erau împodobiiți cu verigi de aur, pe după gâtul lui parada o cordelă mare de gât. Pe după covor era o grupă de păgâni siamezi și să rugau.

„Oare în fapt cred acești oameni, că acest elefant e Dumnezeu?” întrebă Bertram.

„Da,” răspuse dr. Kean. „Ei aceea cred, că Gautama Buddha locuiește în elefantul cel alb și pentru aceea privesc ei aceste animale ca sfinți. Pre acesta îl prinseră aici în pădure. Regele

și suita lui îl primiră cu mare pompă și îl petrecură din grajd în palatul lui. Au pus acolo oameni ca selavi și nu ducea de nimic lipsă. Poporul siamez privește elefantul cel alb ca simbol regesc. Pe banii lor întipăresc chipul elefantului și pe steagul lor îl chindelesc. Lor atât la însămnază, căt creștinului crucea sau turcului semi-luna.”

Oameni vrednici de deplâns!

Ce ați zice voi copiilor, dacă ați vedea așa un elefant frumos împodobit și pre oameni închinându-se lui. Așa cred, că ați zice: „De mii de ori mi mie Iisus mai iubit, că El și-a dat viața pentru mine!”

Ce făcu o fetiță mică.

O fetiță mică, — care mergând la școală trecea pe lângă o închisoare, — văzu, cum să întinsă afară o mână și o chiamă prin grilagele ferestrei. Prinsul o rugă cu glas dureros, ca să aducă ceva de cetit. Mai multe săptămâni mergea fetița în toate duminicile la închisoare și totdeauna aducea ea câte-o carte de cetit din biblioteca tatălui ei. Într'o duminică o duseră la robul muribund. Acesta zise astfel către ea: „Iubită fetiță, prin acele cărți, care le-ai adus mie, ai mântuit sufletul meu. Promite-mi, că ceea ce ai făcut cu mine, vei face și cu alții.” Ea promise, și și-a ținut vorba. Linda, Gilbert în întreaga ei viață rămase prietene robilor. A înființat în mai multe închisori biblioteci, a cercetat și ajutat pre multe sute de robi. Dintre aceștia — intrucât ea o putu și cam vr'o 600 să întoarseră pe calea cinstită.

Credința și dacă-i silită a să ruga sub cerul liber, e mai bine, ca serviciul strălucit dumnezeesc. Și încă dacă să adună trei în numele Domnului, mai mult ajung înaintea lui Dumnezeu, ca o mie de nelegiuțiți.

Iubiți copii! Să nu ziceți, că voi sunteți mici și slabi, luați-vă pilda dela aceasta fetiță și dați dovadă despre Domnul vostru Iisus la toți oamenii.

DIN FĂURIE.

În săptămânile din urmă a curs atât sânge pe câmpiile de luptă, cât în înregul războiului abea de odată, de două ori. Că sunt lupte sângeroase în toate părțile. Foc înfiorător de artilerie este în Franța, Italia, Rusia, Galiția și Bucovina.

Trupele anglo-franceze pășiră la ofenzivă în 1. iulie. Îngrozitoare e aceea plouă de foc, care să aruncă spre pozițiile germane. Din urmare firește după cum nici nu putem altcum gândi, au respins în câteva trupele germane, dară nu așa mult. Apoi fură trupele vrăjmășești oprite și în unele locuri câteva respinse. La aceasta ofenzivă au adunat cu lunile puterea și muniția, ca să rupă pozițiile germane. Iar germanii tot bat la Verdun și după vestile din urmă pușcă și forurile din lăuntru.

După cum știm, au început rușii la începutul lui iunie ofenziva contra noastră. De atunci au lătit linia focului dela Hindenburg până lângă România. Au pătruns un loc bun în Bucovina, așa că numai puțin a rămas de către Ungaria. Dară trupele noastre i-au respins binisor. Ei să mai silească ocupa și Galiția, dară acolo nu departe au ajuns.

Pe câmpul italian au tras ai noștri între riurile Etsch și Brenta o linie mai scurtă și au retras puțin trupele unde asupra la Asiago și Asiero își ocupară pozițiile. Atât aici cât și la Doberdo curg luptele.

În Asia au reprins trupele turcești iarăși mai napoi pre ruși.

În America de nord să pare, că ei cu Mexico au ajuns la o înțelegere mai bună și astfel să lasă de băta. Bine fac. Așa sună vestea, că atât în America de nord, cât și toate statele europene neutrale vor fi la 1. august st. n. demonstrații mari pe lângă pace. Vor ținea și servicii d-zeești cu rugăciuni către Atotputernicul, ca să reverse pacea sa pe pământ.

Oh deee bunul D-zeu, ca oamenii nu numai din datină să se roage, ci

cu toți să se întoarcă către El cu o inimă înfrântă și sdrobotită și să aflăm cu toți pacea cea fericitoare.

* * *

De privim lumea cu afacerile ei, trebuie să observăm, că oamenii așteptând vremea păcii, nu o așteaptă cu mâinile peste olaltă și în neactivitate, că ei sunt acuma deja foarte activi pentru viitor. Oare n'am putea și noi învăța ceva dela ei? Ba, da, noi am putea. Am putea să gândim, că în anii din urmă a mers treaba foarte slab; am putea gândi, că în acești doi ani de războiu a slăbit tot mai mult lucrul Domnului. Că o bună parte a celor ce lucrău merseră la înflia mobilizare, iar alții le urmări apoi pe rând. Iar acuma noi să stăm cu brațele deschise, și să tot așteptăm după cei de acolo. Dară știm noi, că ei vor ajunge cu toți iarăși? Oh, noi îi și așteptăm, și ei pot veni cât mai curând! Aceea o știm noi încă, că lupta nu s'a gatat, și că până acum mulți au sângerat, și — cine știe... La toate acestea ar trebui să ne punem odată pe gândite. Niște frați din America — puținii — o gândiră foarte bine. Din gândul, sau îngrijirea lor de timpuriu așa aminti una: Frații americani gândiră, că când lupta se va găta, ei să aibe un bărbat la îndemână, pre care să-l trimeată la noi ca missionar. Dară a lor cuget nu era ca alui Cain: să fie numai o jertfă, că cât de rea va fi, aceea nu face nimic, D-zeu trebuie să se indestuleze cu ea. Abel o gândi altcum. El aduse ce era mai bun. Așa am înțeles și despre frații americani, că ei vreu să aducă, adevă să ne trimeată un bărbat, din cei mai buni, și încă noi am avea numai atâta de făcut, ca să-l primim; de celelalte ei să îngrijesc. Oare ce ar zice frații noștri de așa ofert? Noi, din partea noastră, zicem: Haide numai iute la noi; nu te teme, te primim și-ți zicem: venit bun! Dumnezeu te-a adus! Mai adă și soți! De lucru este pentru toți!

* * *

Fiind că am vorbit și despre lupta războiului, și despre lucrători, de cari

ar trebui să ne îngrijim ajung și la o lovitură aspră, care mă ajunse în aceste zile. „Eu aveam un camarad bun, mai bun tu nu-l găsești!” așa sună o cântare în călindarul nostru din acest an. Dară cântarea-i cântare, și mulți o cântă fără a sămți sau a cunoaște ceva din ea. Eu însă trebuie s'o zic astăzi altcum. Eu aveam un camarad bun, ba prieten și frate, care la mulți a fost cunoscut în persoană, iar altora din scrierile lui, și mai bun abea că voiu găsi pre altul. Cu așa bună înțelegere și prietenie ne-

Mihai Brumar †.

mincinoasă abea. Fratele acela este **Mihai Brumar**. De căutam lucrul, care el l-a lucrat, osteneala sa și rîvna sa pentru lucrul cel sfânt, trebuie s'o spunem: era un om mare în împărăția lui Dumnezeu. Să poate, că unii să nu l fie prețuit așa mult. Dară el era mare. Lucrul lucrat de el o mărturiseste aceasta. Acest frate Brumar, ca și mulți alții frați, trebuia să asculte porunca regească și să urmeze signalul. După ce el petrecu cătăva vreme în căsarmă, fu dus cu 4 săptămâni înainte de asta pe

câmpul de luptă în Galiția. Acolo petrecu el puțină vreme, când îl și ajunseră două glonțuri rusești în cap. El fu dus de acolo la ospital în Kassa, acolo închise el ochii săi pentru acest pământ Duminecă în 9. iulie; în 11. fu el acolo înmormântat. Așadară acest camarad bun, pentru care mult mă doare inima, nu mă mai cercetează cu epistole, numi mai ajută la lucru, nu mă mai sfătuiește... Multă vreme eram noi la olaltă, am lucrat la olaltă în lucrul literaturii — acum el nu-mi mai ajută. La prelucrarea cărții „Cântările Sionului”, la „Harfa Coriștilor”, la „Cântările Evangheliei” și mai alte lucrări literare a lui era partea așanumită de leu, sau cea mai mare. Acum de o vreme s'a mai retras dela literatură, dară n'a încetat a lucra cu cuvântul și cu învățarea cântărilor, la cari încă el a fost între românii nostri cel mai dintîiu conducător de chor. Domnul l-a chemat dela lucru și osteneală, din lupta sângeroasă a războiului la odichna cerească, pacea, care el a predicat-o altora; l-a chemat, să-și iee plata credincioșiei, cumuna cea nevestezită a vieții vecinice. Iar noi mai avem a aștepta și a sta la lucru cu credincioșie, până va bate și al nostru cias, când vom duple lucrul.

LECTIUNI DE DUMINECĂ.

Duminecă, în 6. August.

32. Cea mai mare în lume este iubirea.

I. Corint. 13, 1—13.

Cuvânt de aur: „Și acum rămân credința, speranța, iubirea, aceste trei; iar cea mai mare dintr'acestea este iubirea.” (I. Cor. 13, 13.)

În Dumineca din urmă am auzit noi despre epistolele, pre care le trimise apostolul către comunitatea din Corint, doară partea cea mai măreață în aceste epistole este capitolul de astăzi: „Cântarea cea înaltă a iubirei”. În comunitate erau multe daruri, și totuși

lipsea lucrul principal, că iubirea nu era aici. Pentru aceea laudă apostolul iubirea ca cea mai mare în lume, după ce în capitolele cele de mai înainte vorbise despre darurile spirituale. În lumea noastră înecjurată de furia războiului, în deosebit important, a vorbi despre iubire, care numai la Iisus să poată afla.

Noi privim iubirea ca cea mai mare în lume. I. Iubirea este o regină, fără de care și cele mai înalte n'au valoare. (v. 1—3.) II. Iubirea e o servitoare ce servește cu credincioșie, prin care și toate cele mici devin mari. (v. 4—7.) III. Iubirea nepieritoare, prin ea și cele temporale devin vecinice. (v. 8—13.)

Duminică, în 13. August.

33. Charul dăruirei.

II. Corint. 9, 1—15.

Cuvânt de aur: „Mai fericit este a da (la alții), decât a lua.“ (Fapt. 20, 35.)

Apostolul nostru Pavel, care poate atât de însuflețit cânta despre iubire, și și știa, că fapta sângură nu hotărăște, dacă nu-i și inima la aceea; dară n'a trecut pe lângă dovada iubirei cu fapta. Comunitatea din Ierusalim ajunse prin foamete și grijă despoiată de pâinea zilnică. Pavel a pricinuit în aceasta stare de lipsă comunitățile sale creștine dintre păgâni ici-colea, a aduna daruri de iubire pentru comunitatea mamă ce suferea lipsă. Capitolul nostru ne arată astăzi, cum a pregătit Pavel în comunitatea din Corint așa o colectare.

Noi privim charul dăruirei. I. Ce au solii lui Pavel mai înainte a face în Corint. (v. 1—5.) II. Cum comunitatea prin darul ei din iubire nu-i păgubită. (v. 6—11.) III. Valoarea acestui dar pentru Dumnezeu. (v. 12—15.)

Duminică, în 20. August.

34. Rescoala din Efes.

Faptele 19, 23—41.

Cuvânt de aur: „Iubirea de argint (sgârzenia) este rădăcina a tot răului.“ (I. Timot. 6, 10.)

În a treia cale a sa de misiune a petrecut Pavel mai mult în Efes. Doi ani lucrase el acolo în binecuvântare, așa că apostolul cel mare în duchul său neodichnit a gândit deja mai departe, și și făcu planul cel îndrăzneț, a merge preste Grecia, unde trimese doi dintre însoțitorii săi înainte, și la Roma, ca să vestească Evangelia în capitala lumii. Dară mai înainte a-și lua el rămas bun din Efes, să mai pășască, sau să mai cunoască odată, cum calea unui serv al lui Christos este în aceasta lume o cale a crucei.

Noi observăm aici: I. Începutul cel impur (fără de sinceritate). (v. 23—28.) II. Continuarea cea nemitaosă. (v. 29—34.) III. Sfârșitul cel nostricăcios. (v. 35—41.)

Duminică, în 27. August.

35. Călătoria lui Pavel la Ierusalim.

Faptele 20, 16—38.

Cuvânt de aur: „Și acum, fraților, vă încredințez lui Dumnezeu, și cuvântului charului său, care poate a vă întări și a vă da mostenirea între toți cei sfinți.“ (Fapt. 20, 32.)

În lecțiunea noastră din urmă am auzit noi despre rescoala în Efes. Cât de aspră era; totuși nu s'ă lăsa Pavel în lucrul său conturbat, dară deja cumpenisă el eugetarea unei călătorii spre Roma, și vremea la aceasta 'i să păru a ajunge tot mai aproape. Iar aceasta mare întoarcere în viața sa nu voia Pavel s'o întreprindă, fără a lua un rămas bun potrivit dela comunitatea, la care a servit el mai în urma trei ani. Despre aceasta despărțire alui Pavel dela bătrînii din Efes ne vorbește în deosebi capitolul nostru. Din vorbirea sa de despărțire este luat și cuvântul nostru de aur: „Iubiți frați, vă încredințez lui Dumnezeu, și cuvântului charului său...“ (v. 32.)

Noi privim vorbirea de despărțire alui Pavel către bătrînii din Efes înaintea călătoriei sale din urmă la Ierusalim. La aceasta observăm noi: I. Retropirivea sa liniștită la lucrul său în serviciul Domnului. (v. 17—27.) II.

Întîia așteptare în privința viitorului comunității. (v. 28—31.) III. Privirea cea pioasă spre Domnul comunității. (v. 32—35.)

Pentru Duminecă, în 3. Septembrie.

36. **Cum suferi și cum să mîngăie Pavel apostolul.**

II. Corintheni 11. 21—33; 12. 1—10.

Cuvînt de aur: II. Cor. 12, 9.

Pentru Duminecă, în 10. Septembrie.

37. **Prinderea apostolului Pavel.**

Faptele 21. 17—10.

Cuvînt de aur: Fapt. 22, 15.

MISSIUNE.

* **Botez în Talpas.** În mijlocul strimtorărilor de pe timpul de acum, a binevoit Domnul a ne da o nouă bucurie, când în 12. iunie s'au botezat 40 de persoane în apa crișului negru, urmînd pilda Mîntuitorului. Iar cei noi botezați au fost din Talpas 16, din F.-bător 15, din Hosăsău 3, din Ilye 2, din Tamasda 1, din Gurba 1, din F.-tôt 1 și din Cristor 1. La sîrbarea botezului a fost un număr de popor, ca la 2000, cari au ascultat cuvîntul. Actul botezului s'a îndeplinit prin fr. G. Florian, bătrînul cercului Talpas. Domnul să binecuvinteze plantele cele nouă, ca să poată aduce multă roadă în casa lui, spre onoarea marelui său nume.

Trimes de I. *Brînduse.*

* **Botez în Tulka.** Prin ajutorul Domnului am avut un botez frumos la Tulka, unde s'au botezat 14 suflete rescumpărate. Botezul s'a făcut prin fr. G. Florian. Acești nou botezați au fost din Tulka 9 și din Ianoșda 5, între cari era și un oștaş, ce venise pe zile acasă. Popor ascultător a fost și aici un număr frumuseț. Dece D-1 binecuvîntare preste noile plante, ca să aducă roadă spre mîrirea lui. Trimes de C. *Groza.*

CVITARE.

Pentru văduvele și orfanii nostri din războiu am mai căpătat dela următorii: Sima Nicolae Martinsferry, America 200—, din Tirol, frontul italian prin I. Pasarilă 40— coroane. Aceștia i-au dat următorii frați: Boc Todor Bodești, Borza Ilie Otlaca, Bodia Ambrozie Agriș, Pasarilă Ioan Pleșcută, Ungurean Ioan Sinte, Bradean Nicolae Curtici, Pavel Gábor Gyulavarsánd, Covaci Petru Sălăjeni, Bedelean Pavel și Pap Nicolae Bercesău. Domnul să binecuvinteze daruri și dăruitori.

La văduva fr. lui M. Brumar am dat 100— cor. din cassa, sau fondul sus amintit. *Sida Todor, cassar.*

Cine știe? De Roman Ardelean, născut în anul 1894, în Pecica română. A fost pe câmpul de luptă în Galiția. Scriere din urmă a trimise în anul 1914, septembrie 26. De atunci nu să știe de el. El a servit la Inf. Reg. 46., Comp. 16. Feldpost 109. Dacă știe cineva despre el ceva, să scrie ori la redacția acestei foi, ori la mama lui pe adresa: Ardelean Giula Opécska Nr. 276.

Aviz! Pre iubiții nostri cetitori i avizăm, că deoarece trăim vremii grole, când toate materialele sunt atât de scumpe, lucrul și lucrătorii încă sunt foarte la preți, și nu numai materialul și lucrul e scump, dară nu putem căpăta lucrători, suntem siliți pe o vreme a mărgini toate lucrurile, între ele și foaia aceasta „Sorul Păcei”. Lipsa de mîni lucrătoare ne-a silit la aceasta, și când ne va ajuta bunul Dumnezeu, ca să putem veni la cale, iarăși va veni aceasta foită cu tot alt lucru regulat, acuma înse numai în jumătate mîrime, adică în loc de 16 fețe numai 8 vor fi. Dară nu pentru totdeauna. Aceasta rugăm a lua la cunoștință. Saluți pre toți cu dragoste
Redacția „Sorul Păcei”.

Să cauți un învățăcel de sațer (culegător de litere) la tipografia noastră. Să fie frate ori prieten credincios și supus ascultător de părinți. Să știe limba maghiară, sau nemțescă și română. Cei ce sunt cu școli mai înalte să primesc mai bucuros. Adresa: Magyarorsz. Bapt. Könyvny., Budapest, VII., Hársfa-utca 33.

Redactor responsabil:

VASILIU BERBECAR.

Editor: **Tipografia Baptistilor din Ungaria.**